

Nem csak újra, hanem újat!

A szentendrei református gimnáziumban egy fedél alatt van a szellem temploma és a lélek iskolája. Az osztályterem a tudás gyarapítására, a kápolna a lélekben való növekedésre való. A hit és tudás szoros összetartozását még az épület is szimbolizálja. Itt célba ért Reményik Sándor szép versének felszólítása: „Ne hagyjátok a templomot, A templomot s az iskolát!”

Áldja meg Isten a nyugdíjba vonult, dr. P Tóth Béla lelkipásztort és feleségét, akik nem hagyták a templomot és az iskolát. Isten áldja meg mindazokat a munkatársaikat, akik velük együtt áldott eszközei voltak Istennek abban, hogy Szentendre és környéke számára „tóvá lett a délibáb”, a megvalósult szellem temploma, és a lélek iskolája által. A hit, a tudomány és a jócselekedet olyan hármasság, ami célba juttatja Isten dicsőségét és az ember javát.

„Éppen ezért minden igyekezetetekkel törekedjétek arra, hogy hitetekben mutassátok meg az igaz emberséget, az igaz emberségben ismeretet...” – olvashatjuk Péter apostol levelében.

Ennek a tanévnek a vezér igéje, a Szentendrei Református Gimnáziumban Istennek Ábrahám számára adott ígérete: „Megáldalak téged... és áldás lesz.” – Az áldás elnyerésének a feltétele az engedelmisség Isten iránt.

Mi az, ami igazán nehéz a gyermek, az ifjú, de a felnőtt ember számára is? Éppen az engedelmisség Isten iránt.

Ahhoz, hogy mi Istennek engedelmes gyermekeivé legyünk, új teremtéssé kell válnunk. E nélkül ki vagyunk szolgáltatva saját önző természetünknek. Amíg nincs tróncsere az életünkben addig az „én” király uralkodik.

Ha engedetlenek vagyunk Istennek, akkor az „én” király ül szívünk trónján. Ha engedelmesek, akkor

szívünk, életünk trónusán Jézus Krisztusnak adjuk át a helyet. Ekkor vagyunk Isten által megáldható állapotban.

Isten rendjében és rendjéhez igazodva élünk! Mert ahogyan nem lehet büntetlenül véteni a fizikai törvények ellen, úgy nem lehet a lélek világa ellen sem. Ahogyan halálra zúzná magát az, aki egy esernyővel ugrana le egy toronyház tetejéről, ugyanúgy zúzná halálra magát az, aki Isten lelki és erkölcsi rendjét venné semmibe. Mert Isten teremtett világában **REND** van. Ebbe a **RENDBE** nem lehet büntetlenül rendetlenkedni. Ezt a **RENDET** Isten teremtette, mind a fizikai, mind a lelki és erkölcsi világba és senki kedvéért nem fogja felfüggeszteni, vagy határon kívül helyezni.

Azt is tudjuk, hogy ami a látható fizikai világhoz tartozik, az a láthatatlanból teremtett.

Ebből az következik, hogy a látható fizikai világ csak a láthatatlan mennyei világgal együtt tud rendeltetésszerűen működni. Rádióhullámok nélkül a rádió, a mobiltelefon és a többi készülék nem működik. „Nincs térerő!” – mondjuk, ha nem működik a készülékünk.

Isten által teremtett életünk akkor működik rendeltetésszerűen, ha Teremtőjének a „térerejében” van. Ez a „térerő” tud bennünket új teremtéssé tenni. A látható fizikai világnak, a Földnek is olyan teremtetője van, aki gondoskodó Atya.

Számolhatok egy mindenható mennyei apával, akire mindig, minden körülmények között számíthatok. Egy új iskolai tanévben is! Tanórákra való készüléskor és feleléskor is. Persze nem úgy, mint az a diák, aki vizsga előtt így imádkozott: „Add meg nekem Istenem, hogy azt is tudjam, amit nem tanultam meg.”

De lehet kérni Istentől türelmet, kitartást, szorgalmat a tanuláshoz és ő azt meg fogja adni.

Lehet kérni bátorságot a jól megtanult lecke el-

mondásához a tanórán.

Lehet kérni segítőkészséget, hogy mellé állj egy olyan osztálytársadnak, akinek valamelyik tantárgygyal nehézségei vannak. Isten meghallgatja imád-ságodat! Áldás leszel egy társad számára. Az ilyen győzelemhez éppen annyi erőt ad Isten, ami az adott helyzetben szükséges.

Ez az erőfelvétel, lelki értelemben történő „tan-
kolás” történhet minden vasárnapi istentiszteleten. Akinek ez a lelki erő feltöltés fontos, mert szeretne benne élni, mennyei édes atyja „térerejében”, sze-
retne „új teremtés” lenni, az Isten által megáldható állapotba kerül.

Isten szeretetből, szeretet által teremtette a világot

és szeretete teremti újjá a te életedet is! Vele, ben-
ne és általa nem csak újra lehet egy tanévet kezdeni,
hanem lehet egy egészen újat kezdeni. Amelyik tan-
évben a hitetek mellé ragasztotok jó cselekedetet, a
jócselekedetek mellé ragasztotok tudományt. Mind-
ez azért lehetséges, mert, Isten áldott eszközei lehe-
tővé tették számotokra, hogy a lélek iskolájában és
a szellem templomában készülhessetek fel az életre.

„Ezért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az:
a régi elmúlt, és íme új jött létre.”

/II. Korinthus 5:17/

A cikk a tanévnyitó istentisztelet igehirdetésének
kivonata.

Szénási László
helyettes lelkész

Bemutatkozik Szabó Réka tanárnő:

Azzal kezdem, amit az augusztusi tanévkezdő tanári
csendesnapon mondtam első nyilvános megszólalá-
somkor: Tizenöt éve tanítok különböző (budapesti)
gimnáziumokban, de még soha nem láttam olyan
tantestületet, ahol ilyen nagy szeretet és kedvesség
érezhető a kollégák között, mint itt. Ez volt a legel-
ső benyomásom, és ez azóta sem változott. Engem,
az idegent minden nap kedves mosolyok üdvözlnek,
segítőkészség és barátságos élcélődés vesz körül. Az
utóbbinak különösen örülök, mert magam is szíve-
sen tréfálok, talán ezt már a diákok is észrevet-
ték...

A jó hangulatot igyekszem az órákon is folytatni,
ami nem is lenne nehéz, mert a második benyomá-
som az volt, hogy na, milyen kedves, rendes, tisz-
telettudó és segítőkész diákok járnak ide! És pont
ezért nehéz néha a viccelődés, mert előfordul, hogy
annyira komolyan vesznek a diákok, hogy amikor
azt mondom: „Légy szíves, beszélj még halkabban,
nehogy egy szót is halljak abból, amit mondasz”,
akkor csakugyan suttogva válaszolnak.

A jókedvű órákon kívül még nagyon fontos szá-
momra az őszinteség, a következetesség és a szeretet.
Ez utóbbi minden helyzetben fontos, úgyhogy mikor
az egyik órán – a legnagyobb meglepetésemre – egy
végzős diák azt kérdezte, hogyan bírom célnál
századszor is ugyanazt a hibát újra meg újra kijavi-
tani, akkor pontosan ezt válaszoltam neki: Türelem
és szeretet. És a Szentendrei Református Gimnázium
diákjai megérdemlik mindkettőt.

Budapesten lakom, tehát elég messziről járok ide,

de nem bánom, mert így reggelente az utakon már
elkezdhetem az edzést a türelemre. Tavaly
még kerékpárral jár-
tam munkába, de idén
le kellett mondanom
erről, mert attól tartot-
tam, keveset haladnék
az anyaggal, ha az első
órákon csak levegőért
kapkodnék, mint egy
maratonfutó. A sportok
közül még síelni szere-
tek nagyon, de erre igen
ritkán adódik lehetősé-
gem, ami talán nem is baj, tekintettel arra, hogy
teljesen sík és jól tapadó felületen is képes vagyok
ügyetlenül botladozni. Volt olyan osztályom, ame-
lyik strigulázta, hogy egy-egy órán hányszor botlom
meg, de azt már nem árulták el, hogy mennyi volt a
rekord.

Magamról még annyit, hogy szeretek tanítani,
talán azért is, mert nagyon szeretem a gyerekeket,
kíváncsiságukkal, pimasz kérdéseikkel, időnkénti
zabolátlanságukkal és kíméletlen őszinteségükkel
együtt. Hiszem, hogy a Jóisten vezetett erre a pá-
lyára, és igyekszem megvalósítani az Ő szándékát a
gyerekek tanításán, nevelésén keresztül.

Bemutatkozik Richter András tanár úr:

Egy rendhagyó elmélkedés magamról, másoknak

Szeretettel köszöntelek Benneteket kedves Alfa újság olvasók. Engedjétek meg, hogy egy, a napokban kapott felkérésnek eleget téve, megosszak Veletek egy kis szeletet abból a valakiből, aki az élet különböző helyzeteiben, Richter András néven néz szembe a kihívásokkal és igyekszik ésszel felfogni a sokszor érthetetlennek tűnő dolgokat.

Úgy gondolom, hogy amennyire nehéz néha az élet dolgait átlátni és megérteni a maguk teljességében, éppolyan kihívás az embernek egy ilyen kis rövid leírásban megmutatnia magát a teljes valóságában.

Beszélhetnék a családomról, a munkámról, az érdeklődési körömről, a hobbiomról, valamint még számtalan egyéb dologról magammal kapcsolatban, és Te kedves érdeklődő, mindezek után, még mindig nem tudsz meg sokkal többet rólam, mint azt, hogy esetleg nő vagyok vagy egyedülálló, van-e gyerekem vagy éppenséggel nincs, otthonülő típus vagyok vagy egy állandóan izgó-mozgó, minden lében két kanál.

Egy szónak is száz a vége kedves Alfa olvasó, ha mindezek után még nem vesztetted el érdeklődésedet szerény személyem iránt, akkor a következő néhány információs morzsát, a fentiek észben tartásával kéretik izlelgetni.

Morzsza 1:

Születtem valahol Budapest egyik kevésbé elit kerületében az Úr 1968-ik esztendejében. Először úgy tűnt, hogy nekem is, hasonlóan a többi városi gyerekekhez, az aszfalt és grund lesz életem első éveinek meghatározó élménye. Azonban egy teljesen hirtelen jött lehetőség a családban egészen Rio de Janeiro-ig repített minket, ahol is a napfényes Copacabana finom homokfüvenye várt engem. A helyi emberek természetes kedvessége és nyitottsága sokban hozzájárult ahhoz, hogy úgy érezzem, a világ egy kedves és barátságos hely, ahol jó lenni. Édesanyám elmondása szerint, talán ennek a tapasztalatnak tudható be egy későbbi, már visszatértünk utáni óvodai megnyilvánulásom is, miszerint én az első napon az óvónénit tárt karokkal és széles mosollyal az arcomon a következő szavakkal üdvözöltem: „Drágám, hát megjöttem, szeretlek!” Állítólag az óvónénit sokáig élesztgették utána...

Morzsza 2:

Ezek már az iskolás évek. Talán jobb, ha életem ezen szakaszát jótékony homály fedi. Ami erről az időszakról elmondható, hogy iskolai eredményeimet nagymértékben befolyásolták serdülőkorom hormonális változásai.

Annyit azért mégis csak megemlítenék itt, hogy ekkor talált

rám az a mozgásforma, amit azóta is nagy élvezettel gyakorolok, és ami már oly sokszor volt segítségemre nehezebb lelki időszakaimban, nevezetesen a társastánc. Számomra az évek során, a mozgásnak ezen formája egyfajta meditációs és önismereti eszköz lett.

Morzsza 3:

A nagy betűs ÉLET. Ahogy azt gondolom, már Neked is sokszor mondták, hogy most még nem is tudjátok, milyen jó dolgok van itt az iskola és születek védőszárnyai alatt, na de majd ha kimentek a nagy betűs ÉLETBE, akkor majd megtudjátok mi a magyarok istene! Hát tisztelettel jelentem, én már tudom! Legalábbis egy kicsit, talán.

Az mindenképpen nagy változás volt számomra, hogy most már úgy mond, „a magam ura vagyok”, és „azt csinálom amit akarok”. A gond ilyenkor csak az, hogy sokszor nem tudjuk, mit akarunk. Én is mentem először erre, aztán meg arra, aztán meg semerre. Végül most meg mégis vagyok valahol...)

Morzsza 4:

Ja, ez igazából már a jövőről szólna. Azt meg ugye halandónak nem nagyon illik kutatni...

Hát akkor ennyi. Így visszaolvasva talán Neked, kedves olvasó, nem sok, de számomra mégis csak benne van minden...

Emlékszel, hogy írásom elején említettem, milyen nehéz műfaj ez?

Esetleges hiányérzetet enyhítendő, valamint az olyan mondataim, mint például az „Én is mentem először erre, aztán meg arra, aztán meg semerre.

Végül most meg mégis vagyok valahol.” tartalommal való megtöltéséhez további segítséget kaphatsz, ha az iskola honlapján megkeresed a „Tanáraink” címszó alatt.

Ha még ezek együtt sem bizonyultak volna kellően

elégésnek ahhoz, hogy kielégítsék kíváncsiságodat, hogy ki és mi vagyok, akkor már csak egy útja maradt annak, hogy ezen segítsünk: egy jó kis közös beszélgetés valahol, valamikor...

Bízzuk ezt a Mindenhatóra! Ámen!

Aranyköpések diákjainktól

- Hol van Teréz Tanárnő? - kérdezi a kis kíváncsi kisdíák
- Terepgyakorlaton- válaszolom
- Ez azt jelenti, hogy beöltöztették katonai egyenruhába, és a Katonai Főiskolán gyakorlatozik? - próbálja értelmezni a diák a hallottakat.

Más a múltból biosz órákról

- Miért vedlik a kígyó? Kerdezem a gyerektől
- Amikor a kígyót meg akarják enni és felvágják a bőrét, a fájdalomtól kiugrik a bőrből - hangzik a válasz.

- Nevezd meg a virágos növény részeit!
- Virágcserep, virág

- Mit nevezünk dombságnak?
- az olyan hegyet, amelyiknek letört a teteje.

- Öregkorban a szervek „öregesen” működnek.

- Fogalmazd meg az átalakulás nélküli fejlődés lényegét!
- nem szakaszokban fejlődnek, hanem nőnek, mint az állat, pl. Rákok

- „Mikor az én apukám fiatal volt”... Kezdi a gyerek
- Most mennyi idős apukád? Kerdezem
- Már öreg, 27 éves.

- Marika! Te milyennek látod az „a” betűt?
- Én tanár néni, semmilyennek...

Vélemények az ideai gólyatáborról

„Nem volt semmi rossz. Remélem a testvérem is majd el fog menni erre a kalandra.” Erm Emil

„Nagyon jó volt, tetszettek a foglalkozások és szerettem sok új barátot.” Nádudvari Bogi

„Nagyon jól éreztem magam a gólyatáborban. Gyönyörű volt a környezet! Szívesen töltöttem volna még ott egy kis időt.” Tóth Édua Zita

„Nagyon tetszett, mert jobban, könnyebben megismerhettem az osztálytársaimat. A számháború tet-

szett a legjobban.” B. Andor

„Ez egy szuper, izgalmas, vidám kirándulás volt! Nagyon élveztem; remélem jövőre is ilyen jó lesz, mint most volt!” Döbrönte Petra

„Sok volt a játék, meg persze jó volt a kaja, de a legjobban a számháborút élveztem!” Péterfy Simon

„Legjobban a sok foci tetszett és az, hogy megismerhettem például Diogót. A kaja ízlett, de a Lays, Oreo és Twix jobb volt.” Tóth Balázs

Az utolsó kaland

Van abban valami elgondolkodtató, hogy milyen hamar került ránk a sor, mint az Erdélybe kiránduló osztályra. Bár ez az év még nem rólunk szól, az idő a mi idegeinket is kikezdi. Nyakunkon a felnőtté válás, de azért félig még a gyerekasztalról szembázunk kifele. Kezdünk felnőni – honnan is lehet ezt tudni?

Például onnan, hogy apukánk már nem morgolódik a sok kávé miatt, amit iszunk, hanem maga készíti oda reggelente a literes termoszt. Onnan, hogy a nagy, megfontolandó kérdés nem ez: szendvics vagy rántotta, hanem hogy kolesz vagy albérlet. Google helyett Felvi, candy helyett kondi. De nem onnan tudjuk, hogy faktra járunk, hanem, hogy ott még jegyzetelünk is. Egyensúlyozunk aközött, akik idén vagyunk, és akik jövőre szeretnénk lenni. Ezen az úton fontos megállónk volt az utolsó közös kirándulásunk.

Első utunk Nagyváradra vezetett, ahol a Püspöki Palotát és a katolikus Székesegyházat véstük emlékezetünkbe. Ám a városban inkább nekünk sikerült mély nyomott hagynunk. Volt ki rokonokat keresett s talált, volt ki kapualjban kézbesített budapesti árut a helyieknek (ifjúsági regényt), volt ki családot alapított, s volt akit adakozásra akartak rávenni. A Királyhágón nézelődöttünk és fotózkodtunk, majd a naplemente már első szállásunkon, Kalotaszentkirályon ért minket, ahol is a vacsorát követően zenés táncestre invitáltak minket. S minekután mi már részesültünk elegendő néptánc-képzésben, erre az ajánlatra nem mondhattunk nemet.

Másnap Kolozsvárott Apafi Mihály fejedelem síremlékét, Hunyadi Mátyás királyunk szülőházát látogattuk meg. Tordán megnéztük a Sóbarlangot, mely eleinte csak nyálnivaló sófalakat és visszhangzó termeket rejtett magában. Majd a barlang alján egy

park tárult elénk, ahol óriáskerekezni, billiárdozni, csónakázni lehetett. Ezt követően Marosvásárhelyen néztük meg a Templomerődöt és a gyorséttermeket. A szállásunk ettől a naptól kezdve Farkaslakán volt, ahol zenés vacsorával vártak minket, mert épp egy vendégcsapat búcsúztatója zajlott.

Másnap helyben megnéztük Tamási Áron síremlékét, majd Gyergyószentmiklóson tettünk egy belvárosi sétát. A Békás-szorosban követtük a minket otthagyó buszt, majd megpihentünk a Gyilkos-tónál. Negyedik nap elért minket az eső, Tusnádfürdőn nézelődöttünk, ezután pedig két, vérbeli székelő úriember kíséretében bejártuk a Mohos lápot. Medvét sajnos nem láttunk – habár talán csak a székelő humor által kicsordult könnyek miatt. A napot a Szent Anna tóval zártuk (ki csak nézelődött, ki pedig meg is fürdött). Haza utazásunk napján még megnéztük Korondon a népi fazekasságot, majd a lovak közé csapva haza indultunk.

Tapasztalatok és tanácsok a jövőre nézve:

- Járt utat járatanért... érdemes követni az útvonalunkat, melynek mentén már tapasztalt vendéglátók fogadnak titeket, akik utánunk már tudni fogják, mire számítsanak
- A székelőkapuk valami csodálatos jelenségek.
- A miccs nagyon finom. Bárhol látod kiírva, jóra számíthatsz.
- A buszon lévő mellékhelység nem rokona a repülőn található.
- Kölyökkutyát nehéz áthozni a határon.

Krulik Virág

Aranyköpések diákjainktól

Thomas Hunt Morgan (Lexington, 1866. szeptember 25. – Pasadena, 1945. december 4.) Nobel-díjas amerikai genetikus, embriológus.

- Morgan Északi-tengeri rákaszahajón volt néger segédmunkás. Nagyon szerette a nyers tarisznyarák lábainak ropogatását, meg ahogy este feküdt a kabinjában - érezni a végtelen tenger miként dobálja a világhoz képest parányi méretű hajót.

- A D-vitamint a Napból veszi magához a szervezet a bőrön át.

- Az emlősök elevenszülők. Ide tartoznak azok az emlősök, akik kétéltűek. Pl. Krokodil.

- A befelé forduló szénhidrát láncok homofób jellegűek.

- Erdőalkotó fáink közül az egyik legjelentősebb a kocsonyás tölgy.

Az agyvíz arra szolgál, hogy az agy ne csapódjon neki a koponyának.

(Válogatás az iskola biológia órai aranyköpéseiből.)

VENDÉG AZ ISKOLÁBAN

Interview with Diogo Nogueira - or Hungary and Hungarians from a Brazilian perspective

With which program did you come here to Hungary?

I came here with an institution program called AIESEC, which offers the possibility for students to do volunteer work abroad. I'm taking the non-paid volunteer work, and I could choose the country I wanted to go to.

So did you pick Hungary? How come?

I have a friend who was here for 6 months, and she fell in love with Budapest. She kept telling me I need to see Hungary, so I came.

I really love Budapest and the people here in Refi and my guest families are also very nice, so I'm planning on coming back some time!

Are you here for 6 months too?

No, I'm here for 6 weeks only. I live here with three different families, every two weeks one family.

How are you spending your days here?

I attend English, Geography, Music and Religion classes. I also teach Portuguese to some students in the afternoon, who are very interested in learning my language.

I teach them the basics and some interesting facts about the countries that speak Portuguese and the language itself.

What do you study in Brazil?

I've just graduated in economics. I'm not quite sure yet what I want to work with, but I definitely want my work to be good for other people too, I'd like to carry on my volunteer work in Brazil too.

What do you think the main differences between Hungary and Brazil are?

I'd say the language, which is pretty crazy to me. The funny thing is, I couldn't recognize Hungarian if I weren't in Hungary; it sounds like a mixture of Japanese, German, French and English

to me. Sometimes I start paying attention when someone speaks Hungarian, because I think it's English.

Also, there's the food. In Brazil it's not common to eat soups every day as here, but I really like the meals here.

The schools are very different too. Of course Refi is a religious school, so I can't really compare it to schools I went to in Brazil. For example in Brazil there are schools for rich, poor and middle class people. I attended one for middle class and one for rich people. Both schools only offered two languages: Spanish and English, while here in Refi

you can learn four languages.

Students aren't the same either: here in Hungary they are more polite and respectful than in Brazil. Also, in my country students don't really respond to questions: here I think they are much more active and stick to the topic during conversations.

How is spending time away from your family and friends?

Actually it's my first time abroad. It's also my first time away from my family, friends and girlfriend, but I don't miss them so badly, because I know I will go back soon. On the other hand, I'm already sorry for leaving, because I know I'll miss the people I've met here, and I'll only see them again in a long time.

I'd also like to say, that I'd be happy to have anyone from Refi in Brazil, if someone ever visits my country, because my time here was so nice and I met so kind and helpful people, so if anyone ever goes to Brazil, come visit me! :)

Written by Sara Borbála Dobó

A teljes cikk az iskola weboldalán elérhető.

Erdély, Édes Erdély ...

2015. szeptember 18-án pénteken a felnőtt osztály (tanári kar) felkerekedett. És még akkor semmit sem sejtve, hogy milyen kalandokkal tarkított és emberi érzésekkel, kapcsolatokkal kiszínezett napjaink lesznek, elindultunk az Ó-hazába.

Első komoly megállónk Nagyvárad volt, ahol is egy irtó izgalmas esti túrát csaptunk. Engem lehengetelt ennek a városnak az egyszerre keleti varázslatossága, esti fényeiben pompázó, hatalmas épületei, ahol mégis úgy éreztem magam, hogy akár Debrecenben is lehetnék. Ez az érzés, mármint hogy ott-hon vagyok, végig elkísért, és ma is büszkén gondolok rá vissza.

Másnap felnőtt osztállyal, (életem legjobb osztálya), hosszabb útra szántuk magunkat. Kolozsváron felvettük idegenvezetőnket, Zsoltot, aki sietetős osztályfőnökké változott, de több felnőtt viccet mesélt a buszban, mint egy átlagos ofő. Rengeteget tanultam tőle. Nem tudtam betelni a tájjal, ennyi erdei patakot életemben nem láttam. Ahogy igazi sóbányát sem. Úgy döntött a JóIsten, hogy véget vet eme tudatlanságomnak, és egyenesen a tordai sóbányába vettük az irányt, ami számomra felfoghatatlan mélységekben található. A Bátrabbak ezt meg is tapasztalták (tesitanár, főcitanár, ig.hely, de csak a tesitanár volt pólóban és rövidnadrágban). Mondanom sem kell, nincs meleg egy ilyen helyen, pláne ahhoz képest, hogy kint 30 fok volt, a sóbányában pedig 12. (Lehet, hogy földházakban fogunk élni 100 év múlva?)

Hosszas utazás után végre megérkeztünk Bálványosfürdőre, ahol a szállásunk volt. De még milyen szállás! Jókai Mór bizonyára szebben írta le (és írta is le), ahogy én tudom. Az erdő közepén, a hegy tetején, óriás-magos büszke fenyők ölelésében, mindenhol zöld és nyugalom, valami csodálatos kilátással, és erdei hangokkal megáldott hely az. Sosem fogom elfelejteni, ahogy Terivel hallgattuk a szarvasbögést a teraszról, nem lehet ennél közelebb kerülni egy magamfajta embernek a természethez,

minthogy egy négy csillagos szálloda teraszán a természet kellős közepén érezhettem magam. Ezt a következő napi buszutunk is megerősítette, amikor egy anyamedvét bocsáival zavartunk fel a kőkényesben. Hogy már megint hová utazunk?

Nem kisebb cél felé, mint megmászni a Bucsecs hegységet. Ez egy 2500 méter magas hegy. De mi „csak” 1200 méterről indultunk gyalog. „Egy laza, könnyű, hegyi túra, amit minden 80 évesnek ajánlok.” – hazudta a cikkíró. Volt, aki a lanovkát választotta, érthető módon. No comment. Egy oldal nem elég arra, hogy leírjam, Kézdivásárhelyen milyen élményben volt részünk a református gimnáziumban a folyosós áhítaton, majd az órákon, és a szünetben a gólyaavatón. Majd Pali bácsi bölcsességeit hallgathattuk Cserhátonban, s másnap Közéapján az általános iskola tanárainak és diákjainak vendégszeretetét élvezhettük, népi táncházban mulathattuk az időt, s a hazafelé vezető úton végigénekelhettük a hajtúkanyaros utat. Sosem felejem: Életem felnőtt osztálya, életem töltött káposztája, életem kirándulása.

Szemkeő Dominika

IRODALOM

Szabad Gondolat

Egy madár, mint a gondolat
Röpül, száll, messze innen el
Magában tartva a sírást,
S minden gondokat.
Csőre bekötve, száján lakat.
Lábán gyűrű lifeg,
Felcímkezték, besorozták
A kis madarat.

A szárnyát viszont nem.
Azt nem bántották.
Nem engedte, a szárnya maradt.
Az teszi madárrá, a madarat.

Csak repül, repül, menekül.
El innen messze.
Keserűség szelét, szelve
Üres erdőkön keresztül, keseregve.

Néha megáll, megáll a madár,
Mint a gondolat,
Mely az ember lelkében
Új és új érzéseket fakaszt.

Néha megáll, s felnéz az égre,
Száját szólásra nyitja,
Mondaná a szavakat,
De nem lehet. Száján ott a lakat.

De mondani akarja, mondani
Mi az madár? Mondjad!
De nem megy. A lakat...
Le kell harcolni az emberi gondokat!

Küzdj madár!
Váltsd meg magad!
Tépd le a lakatot,
Szárnyad szabad!
Szárnyalj hát, s mondd!

Mondd a világnak, Mi az ami
nyomaszt!

Ekkor lehullott a lakat.
S hallani lehetett,
Érezni lehetett,
A Madár gondokat.

A gyűrű!
A gyűrű a gond! Segíts!
De már késő.
Nem tehetek semmit!
Elfogták a kis madarat.
Kalitkába zárták,
Visszakerült a lakat,
Megcsönkítették a szárnyát,
Így a kismadárnak, semmi...Semmi
sem maradt.

Elveszett, a tudattalan semmiben
Mint egy kőszá gondolat,
Mely az ember fejében hirtelen
megragad,
De csak a nyoma marad,
A lehullott kis lakat.

B.D.

The last farewell?

I was thinking about what
I should make
Food, being thankful or
not even a cake
Can compensate the
troubles you had to take
So... here I am sitting,
writing this to Thee
This is the least I can do
for all the knowledge you
have passed to me.

I remember our first
lessons back then
As we progressed through
exercises 1 to 10
Spending so much time
having great conversations
or I might have slumbered
into some deep meditations
as time passed everything
went fluently and great
especially when I got out
of the meditation state.

Weeks later as we suffered
in the scorching weather
My English continued to
be better and better
We travelled through the

plain of emotions
And took a swim in the
TOPICAL oceans
We got to know each
other's saddest stories
While we both burned
some calories.

But at the end of the day
All the pain, hatred and
agony went away
It was quite a bumpy ride
for both of us
But again I would like to
say Thank you
For your time, patience
and perseverance with me
As I am happier now than
I could ever be.

Demeter Ákos

Őszi imádság

Engedd látnom a vadgesztenyefákat:
lombjaik között elszunnyad a bánat.

Engedd tudnom: ott ahol én lakom,
letérdel a csönd az elárvult gallyakon.

Míg haza baktatok az árnyas fák alatt
a kitárult világ már mögöttem marad

és köröttem puhán nyújtózik a reggel,
engedd meglátnom gyermekszemekkel

a szépet, mely útra kel, s kitölti a teret.
- a hársfák tudják, hogy így rendeltetett -

míg meglátom újra pazar színein át
a teremtet rend tiszta alázatát.

Sebestényiné Jáger Orsolya

Impresszum:

Főszerkesztő: Kulcsár Márta, **Olvasó-főszerkesztő:** Kulcsár Márta, **Felelős kiadó:** Földi János igazgató
Fotó: Ferenczi Alpár, **Aktuális számunk szerzői:** Szénási László, Kiss Székely Zoltán, Sebestényiné Jáger Orsolya, Szabó Réka, Richter András, Szemkeő Dominika, Demeter Ákos 11.b, B.D., Dobó Sára Borbála 10.a, Szénási Dóra 10.a, Krulik Virág 11.a, **Tördelés-technika:** Tiba Csaba